

seison edessänne tällä puhujakorokkeella ja että te istutte edessäni tässä konferenssissa.

Olkaa vahvoja. Eläkää uskollisesti evankeliumin mukaan, vaikka muut ympärillänne eivät eläisi ollenkaan sen mukaan. Puolustakaa uskonkäsityksiänne kohteliaasti ja myötätuntoisesti, mutta puolustakaa niitä. Kautta aikain innoitetut äänet, myös ne, joita kuullette tässä konferenssissa ja presidentti Thomas S. Monsonin ääni, jota juuri kuulitte, ovat ohjanneet teitä kohti kristillisen opetuslapseuden tietä. Se on kaita tie ja se on kapea tie, jossa ei joi-sakin kohdissa ole juurikaan liikkumavaraa, mutta sen kulkeminen voi olla jännittävää ja menestyksestä, kun pysytte ”lujina Kristuksessa [ja kun] teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan”¹⁹. Noudattaessanne rohkeasti sellaista suuntaa te taotte järkähtämättöntä uskoa, te saatte suojaa huonoilta tuuilta, jotka puhaltavat, jopa nuoliilta pyörretuulella, ja te tunnette Lunastajamme kallion kaltaisen vahvuuden. Ja jos rakennatte herpaantumattoman opetuslapseutenne Hänen varaansa, te *ette voi* sortua.²⁰ Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. MK Jaak. 1:8.
2. 1. Nefi 19:9.
3. 1. Kor. 12:31; Et. 12:11.
4. Hepr. 11:32–38.
5. Matt. 23:37–38.
6. Ks. 2. Moos. 3:8.
7. Ks. 2. Moos. 20:3–17.
8. 2. Aik. 18:7.
9. Moosia 13:4.
10. Jes. 30:9–11.
11. Ks. Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today*, 1978, s. 15–16.
12. Ks. Matt. 5:29–30.
13. Matt. 10:34.
14. Mark. 5:17.
15. Ks. Matt. 9:34.
16. Joh. 15:12.
17. Joh. 14:15.
18. Matt. 5:19, kursivointi lisätty.
19. 2. Nefi 31:20.
20. Ks. Hel. 5:12.

Vanhin Ronald A. Rasband

seitsemänkymmenen koorumiin johtokunnasta

Opetuslapseuden riemullinen taakka

Tuen antaminen johtajillemme on etuoikeus. Sen mukana tulee henkilökohtainen vastuu jakaa heidän taakkansa ja olla Herran – opetuslapsia.

Viiime vuonna 20. toukokuuta suuri pyörremyrsky moukaroi Oklahoma Cityn esikaupunkialueita Amerikan sydänmaalla jättäen jälkeensä yli puolitoista kilometriä leveän ja 27 kilometriä pitkän tuhoalueen. Tämä myrsky, tuhoisien pyörremyrskyjen ankara hyökkäys, muutti maisemaa ja tiellään olleiden ihmisten elämää.

Vain viikko tuon massiivisen myrskyn jälkeen minä sain tehtäväkseni käydä alueella, jolla taloja ja omaisuutta oli siellä täällä hajallaan seudulla, joka oli tuhoutunut maan tasalle.

Ennen lähtöäni puhuin rakkaan profeettamme presidentti Thomas S. Monsonin kanssa, joka nauttii suuresti tuollaisista Herran puolesta suorittamista palvelutehtävistä. Koska kunnioitan sekä hänen virkaansa että myös hänen hyvyytään, kysyin: ”Mitä haluat minun tekevän? Mitä haluat minun sanovan?”

Hän tarttui minua lempeästi kädestä, aivan kuten hän olisi tehnyt kunkin uhrin ja jokaisen hävitystä raivaavan kohdalla, jos hän olisi ollut paikan päällä, ja sanoi:

”Ensinnäkin kerro heille, että minä rakastan heitä.

Toiseksi kerro heille, että minä rukoilen heidän puolestaan.

Kolmanneksi kiitäthän kaikkia niitä, jotka auttavat.”

Koska olen seitsemänkymmenen johtokunnan jäsen, tunsin harteillani niiden sanojen painon, jotka Herra sanoi Moosekselle:

”Kokoa Israelin vanhimmista seitsemänkymmentä miestä, joiden tiedät olevan arvossa pidettyjä kansan johtajia – –.

Minä laskeudun sinne puhumaan kanssasi ja siirrän sinusta [Mooses] heihin sitä henkeä, jonka olet saanut. Näin he voivat auttaa sinua huolehtimaan kansasta, eikä sinun enää tarvitse yksin kantaa koko taakkaa.”¹

Nämä ovat sanoja muinaisilta ajoilta, mutta Herran toimintatavat eivät ole muuttuneet.

Herra on kutsunut kirkkoonsa tällä hetkellä 317 seitsenkymmentä, jotka palvelevat 8 koorumissa, auttamaan kahtatoista apostolia kantamaan ensimmäiselle presidenttikunnalle uskotua taakkaa. Tunnen riemuiten tuon vastuun sieluni syvissä sopukoissa asti,

kuten tuntevat muutkin johtavat veljet. Me emme kuitenkaan ole ainoita, jotka auttavat tässä ihmeellisessä työssä. Koska me olemme jäseniä maailmanlaajuisessa kirkossa, meillä kaikilla on suurenmoinen tilaisuus olla siunaukseksi muiden elämässä.

Sain oppia rakkaalta profeetalta, mitä myrskyn heittelemät ihmiset tarvitsevat – rakkautta, rukouksia ja arvostusta auttavia käsiä kohtaan.

Tänä iltapäivänä jokainen meistä kohottaa oikean kätensä ja hyväksyy ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenet profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa. Se ei ole pelkkä muodollisuus eikä sitä ole varattu ainoastaan niille, jotka kutsutaan ylimpiin johtotehtäviin. Tuen antaminen johtajillemme on etuoikeus. Sen mukana tulee henkilökohdainen vastuu jakaa heidän taakkansa ja olla Herran Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia.

Presidentti Monson on sanonut:

”Ympärillämme on ihmisiä, jotka tarvitsevat huomiotamme, rohkaisuamme, tukeamme, lohdutustamme ja ystävällisyyttämme – ovat he sitten

perheenjäseniä, ystäviä, tuttavuuksia tai tuntemattomia. Me olemme Herran kädet täällä maan päällä, ja tehtävämme on palvella ja kohottaa Hänen lapsiaan. Hän on riippuvainen meistä jokaisesta. – –

’Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä – –, sen te olette tehneet minulle’ [Matt. 25:40].”²

Vastaammeko me rakastavasti, kun meillä on mahdollisuus täyttää jonkun tarpeita käymällä hänen luonaan tai soittamalla hänelle, kirjoittamalla viesti tai viettämällä päivää hänen kanssaan? Vai olemmeko me kuin se nuorukainen, joka vahvisti noudattavansa kaikkia Jumalan käskyjä:

”Kaikkia niitä olen noudattanut – –, mitä vielä puuttuu?”

Jeesus sanoi hänelle: ’Jos tahdot olla täydellinen, niin mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille. Silloin sinulla on aarre taivaissa. Tule sitten ja seuraa minua.’”³

Nuorukainen kutsuttiin suurempaan palvelutyöhön Herran rinnalle, tekemään Jumalan valtakunnan työtä maan päällä, mutta hän kääntyi pois, ”sillä hänellä oli paljon omaisuutta.”⁴

Entäpä meidän maallinen omaisuutemme? Näemme, mitä pyörremyrsky

voi tehdä sille vain muutamassa minuutissa. Meille jokaiselle on hyvin tärkeää pyrkiä kokoamaan hengellisiä aarteitamme taivaaseen – käyttäen aikaamme, kykyjämme ja tahdonvapauttamme Jumalan palveluksessa.

Jeesus Kristus esittää edelleenkin kutsun: ”Tule – – ja seuraa minua.”⁵ Hän kulki kotimaassaan seuraajiensa kanssa osoittaen epäitsekkyyttä. Hän kulkee edelleen meidän kanssamme, seisoo vierellämme ja johtaa meitä. Me noudatamme Vapahtajan täydellistä esimerkkiä, kun tunnustamme Hänet ja kunnioitamme Häntä, joka on kantanut meidän kaikkien taakat pyhässä ja pelastavassa sovituksessaan – kaikkein suurimpana palvelutekona. Hän pyytää meiltä jokaiselta, että olemme kykeneviä ja halukkaita ottamaan päällemme opetuslapsuuden riemullisen ”taakan”.

Ollessani Oklahomassa minulla oli tilaisuus tavata muutamia perheitä, joiden elämään voimallinen pyörremyrsky oli vaikuttanut tuhoisasti. Kun kävin Sorrelsin perheen luona, minua liikutti erityisesti se, mitä heidän tyttärensä Tori, joka oli tuolloin viidesluokkalainen Plaza Towerin alakoulussa, oli kokenut. Hän ja hänen äitinsä ovat kanssamme täällä tänään.

Tori ja joukko hänen ystäviään etsivät suojaa koulun käymälätiloista, kun pyörremyrsky ylisi läpi koulun. Kuunnelkaa, kun luen Torin omin sanoin, mitä tuona päivänä tapahtui:

”Kuulin, kuinka kattoon osui jotakin. Ajattelin, että se oli vain rae-kuuro. Ääni voimistui koko ajan. Pidin rukouksen, että taivaallinen Isä suojeleisi meitä kaikkia ja pitäisi meidät turvassa. Yhtäkkiä kuulimme äänekkään imaisun, ja katto katosi aivan päämme yläpuolelta. Tuuli hirveästi ja rojua lenteli ympäriinsä ja osui joka puolelle minua. Ulkona oli pimeämpää ja näytti siltä kuin taivas olisi musta, mutta se

ei ollut taivas – se oli pyörremyrskyn sisus. Suljin vain silmäni ja toivoin ja rukoilin, että se olisi pian ohi.

Yhtäkkiä tuli aivan hiljaista.

Kun avasin silmäni, näin stop-merkin aivan silmiäni edessä! Se oli melkein kiinni nenässäni.”⁶

Tori, hänen äitinsä, kolme Torin sisarusta ja lukuisa joukko ystäviä, jotka olivat myös koulussa hänen kanssaan, selviytyivät kuin ihmeen kaupalla pyörremyrskystä. Seitsemän heidän koulutovereistaan ei selviytynyt.

Sinä viikonloppuna pappeusveljet antoivat monia siunauksia jäsenille, jotka olivat kärsineet myrskyssä. Minä tunsin itseni nöyräksi antaessani siunauksen Torille. Kun laskin käteni hänen päänsä päälle, mieleen tuli yksi mieluinen pyhien kirjoitusten kohta: ”Minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämessänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.”⁷

Neuvoin Toria muistamaan päivän, jolloin Herran palvelija laski kätensä hänen päänsä päälle ja lausui, että enkelit olivat suojelleet häntä myrskyssä.

Se, että pyrimme pelastamaan toisemme, oli tilanne mikä hyvänsä, on rakkauden iankaikkinen mitta. Tämä on sitä palvelua, jota näin omin silmin Oklahomassa sillä viikolla.

Usein meille annetaan mahdollisuus auttaa muita, kun he tarvitsevat apua. Meillä jokaisella kirkon jäsenellä on pyhä tehtävä ”[kantaa toistemme] kuormia, jotta ne olisivat keveitä”⁸, ”[surra] surevien kanssa”⁹, ”[nostaa] hervonneita käsiä ja [vahvistaa] voimattomia polvia”¹⁰.

Veljet ja sisaret, kuinka kiitollinen Herra onkaan teille aivan jokaiselle niistä lukemattomista palvelun tunteista ja palveluteoista, olivatpa ne suuria tai pieniä, joita te niin runsaasti ja ystävällisesti suotte joka päivä.

Kuningas Benjamin opetti Mormonin kirjassa: ”Kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa.”¹¹

Se, että keskitymme palvelemaan veljiämme ja sisariamme, voi johtaa meidät tekemään jumalallisia päätöksiä päivittäisessä elämässämme ja valmistaa meitä arvostamaan ja rakastamaan sitä, mitä Herra rakastaa. Kun teemme niin, me todistamme omalla elämällämme, että olemme Hänen opetuslapsiaan. Tehdessämme Hänen työtään me tunnemme Hänen Henkensä kanssamme. Todistuksemme, uskomme, luottamuksemme ja rakkautemme vahvistuvat.

Tiedän, että Lunastajani Jeesus Kristus elää ja että Hän puhuu tänä meidän aikanamme profetalleen ja

profeettansa kautta, joka on rakas presidenttimme Thomas S. Monson.

Rukoukseni on, että me kaikki kokisimme sen ilon, jonka saamme, kun teemme pyhää palvelutyötä kantaen toistemme taakkoja, myös niitä yksinkertaisia ja pieniä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. 4. Moos. 11:16–17.
2. ”Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 86–87.
3. Matt. 19:20–21.
4. Matt. 19:22.
5. Matt. 19:21.
6. Victoria (Tori) Sorrelsin kokemus, kerrottu 16. tammikuuta 2014.
7. OL 84:88.
8. Moosia 18:8.
9. Moosia 18:9.
10. OL 81:5.
11. Moosia 2:17.

